

zaterdag, 2 augustus 2003:
Wellington - Loxton, 97 km

De eigenaar zorgt voor ons ontbijt. Het is opnieuw erg goed. Dit maal met verse frambozen. Het zonlicht werpt speelse lichtbanen door de rustieke kamer, waarin fijne stofdeeltjes zweven. In de tuin huppelen konijntjes. Mijn ei is niet te hard en niet te zacht. Hoe mooi kan een nieuwe dag niet beginnen.

De man vertelt dat hij de boerderij twee jaar geleden gekocht heeft. Het was een verwaarloosd geheel. Sinds een jaar verhuurt hij in het gereedgekomen gedeelte kamers. Het andere gedeelte is nog een puinhoop. Op de kamer had Nel al in de brochure van Backways Farmhouse gelezen dat het betreden van de bijgebouwen niet zonder gevaar was.

Het fruit komt van de boerderij. De eieren niet omdat het weemt van de vossen waardoor de kippen niet zijn aan te slepen. Zelfs overdag kom je overal vossen tegen, beweert de man. Leuk voor die konijntjes, denk ik.

Over rustige smalle weggetjes fietsen we, discreet omgeven door de onvermijdelijke, hoge heggen, naar Taunton, de hoofdstad van het graafschap Somerset. De stad ligt verscholen in het dal van Taunton Deane tussen de Quantock Hills in het noorden en de Blackdown Hills in het zuiden en kent een turbulent verleden.

Taunton ontstond als Tone Tunn (town aan de rivier Tone) in de Saksische tijd en verkreeg in 904 stadsrechten. Er verrees rond 1125 een klooster. Een kasteel volgde enkele jaren later. De stad verwierf het recht op twee jaarmarkten en werd welvarend door de wolindustrie.

Tijdens de burgeroorlogen van 1451, beter bekend als de 'Wars of the Roses', werd er rond Taunton hevig gevochten. Een kleine vijftig jaar later, in 1497, poogde ene Perkin Warbeck koning Henry VII te verdrijven en zelf koning te worden. Zijn manschappen bezetten het kasteel van Taunton, maar vluchtten toen het koninklijke leger ten tonele verscheen.

Dit alles verzinkt in het niet bij de heftige gebeurtenissen in de roerige zeventiende eeuw. In de strijd om de macht tussen koning en parlement (1642-1646) koos Taunton de zijde van het parlement, maar werd bezet door troepen van de koning. Korte tijd later werden die verdreven door de parlementariërs. Dat stui-vertje wisselen vond nog enkele malen plaats, maar uiteindelijk kwam de stad vast in handen van het parlement, terwijl koning Karel I de oorlog verloor.

In 1660 werd Karel II de nieuwe koning. Hij was niet vergeten dat Taunton het parlement gesteund had in de strijd tegen zijn vader en gaf dan ook in 1677 opdracht het kasteel te vernietigen, opdat het nooit meer als uitvalsbasis voor rebellen zou kunnen dienen.

Daarmee keerde de rust in Taunton niet terug. Toen Karel II die op zijn sterfbed rooms-katholiek geworden was, in 1685 overleed, meende zijn zoon James Crofts Scott aanspraak te kunnen maken op de troon. Deze zoon, beter bekend als de hertog van Monmouth, had in 1649 in Amsterdam het levenslicht gezien als bastaard van Karel II, die daar toen in ballingschap verbleef, en zijn maîtresse Lucy Walter. De reputatie van Lucy was minstens zo slecht als die van haar prins, zodat het helemaal niet zeker is of Karel II werkelijk de natuurlijke vader was. Een DNA-onderzoekje zou Karel wellicht welkom geweest zijn maar daarvoor was hij ruim drie eeuwen te vroeg op het toneel verschenen. Wel of niet de natuurlijke vader, grootmoedig erkende Karel James als zijn (bastaard)zoon.

Een buitenechtelijke zoon was voor het parlement echter geen wettige nakomeling, waardoor de troon niet naar de hertog ging maar naar Karels jongere broer, de rooms-katholieke Jacobus II. De onder de bevolking geliefde, protestante hertog van Monmouth pikte dit vanzelfsprekend niet en begon in Zuidwest-Engeland een opstand.

Toen hij met zijn leger voor de poorten van Taunton verscheen, liep de bevolking uit om hem met spandoeken te verwelkomen en werd hij tot koning uitgeroepen. Vierhonderd mannen sloten zich bij hem aan. Helaas voor hen gokten ze verkeerd. De

hertog werd op 6 juli 1685 verslagen in de Slag van Sedgemoor en negen dagen later scheidde de beul in de Towergevangenis in Londen het hoofd van de hertog van diens romp.

In het kasteel van Taunton vonden daaropvolgend onder leiding van rechter George Jeffreys de 'Bloody Assizes' (wraakprocessen) plaats. Hij berechtte 514 mensen. Daarvan werden er 144 ter dood veroordeeld en gingen er 284 op transport naar West-Indië.

Jacobus II genoot niet lang van zijn overwinning. In 1688 landde zijn protestante schoonzoon, stadhouder Willem III, met een groot leger in Engeland. Tot een treffen met het Engelse leger kwam het niet, omdat de legerleiding Willems kant koos. Jacobus stond alleen en werd op 11 december 1688 gedwongen Engeland te verlaten.

Het Engelse parlement besloot daarop dat Jacobus door te vluchten afstand had gedaan van de troon en droeg de macht over aan Willem en zijn vrouw Mary. Met deze overdracht (The Glorious Revolution) kwam de uiteindelijke macht definitief bij het parlement te liggen.

Er is in Taunton niet zoveel meer dat herinnert aan het verleden. Alleen het kasteel, dat in de negentiende eeuw gerestaureerd werd, en de St. Mary Magdalene, een middeleeuwse kerk met een slanke toren opgetrokken uit rode stenen.

Aan het eind van de Hammet Street torent de toren die is gekroond met twee opengewerkte, ranke torentjes, boven de omringende huizen uit. Het lijkt alsof we zo door de geopende deuren naar binnen kunnen fietsen. Het kerkgebouw zelf is opvallend laag, wat de indruk wekt dat de dominante toren alleen staat.

In de kerk wordt thee met scones geserveerd. Een wel zeer rondborstige Engelse dame beweegt zich in onze richting. Haar decolleté is dusdanig laag dat de inhoud zich vast moet klampen om niet over boord te vallen. Het onbelemmerde uitzicht overrompelt de grijze fietser, die de wereld om hem heen plotseling lijkt te vergeten. Nel stoot hem aan.

'Volgens mij hoor je helemaal niet wat ze zegt.'

Met een schok keer ik terug tot de werkelijkheid.

'Hè, waar heb je het over?'

'Ze beweert dat de scones de beste van heel Engeland zijn.'

'Oh, dat zal best. Het is zeker de bedoeling dat ik er even om ga.'

Als ik terugkeer, is de vrouw vertrokken. We drinken onze thee en eten een scone met boter. Ik vind er niets aan. Plotseling staat de vrouw weer bij ons tafeltje. Ze buigt zich wat voorover en vraagt of ze gelijk heeft. Opnieuw een uitstalling waarvoor ik de ogen moeilijk kan sluiten.

'Ze zijn goed,' zeg ik, in het midden latend wat ik daarmee bedoel.

'Het is de eerste scone die ik gegeten heb en ik kan dus niet vergelijken,' antwoordt Nel diplomatiek.

De vrouw knikt vriendelijk en vertrekt.

'Je vond er niets aan, zei je. Waarom zeg je dan dat je ze goed vond?'

'Ik had het niet over die scones.'

Even kijkt ze me niet begrijpend aan, dan schiet ze in de lach.

Het asfalt van het jaagpad langs het Bridgwater and Taunton Canal maakt al snel plaats voor afwisselend fijn en grof grind, maar het fietst goed en het is vlak. De boogbruggetjes over het kanaal zijn laag. Het pad is daar smal en bestaat uit ongelijke keien. Daardoor is het hobbelig. Bovendien zijn de bogen van de bruggen smaller dan het kanaal dus maakt het pad telkens een bocht naar links direct gevolgd door een bocht naar rechts voor het onder de brug duikt. Het vereist de nodige stuurmanskunst, terwijl we bovendien op tijd moeten bukken om niet onthoofd te worden. Een paar keer slinger ik dicht langs het water en verwacht achter me een plons te horen, maar Nel volgt probleemloos. Onder een van de bruggetjes zwemmen langs de kant wat zwanen. Op het pad ligt een zwerver te slapen. We passeren hem rakelings.

Het kanaal verbindt de Tone met de Parrett en maakte in de

Tweede Wereldoorlog deel uit van de Taunton Stop Line, een verdedigingslinie bestaande uit kleine bunkers die een eventuele Duitse invasie moest vertragen. Het is nu allemaal heel landelijk en vredig. Wuivend riet en ritselende bladeren. Statige zwanen, kwakende eenden en zo nu en dan een eenzame reiger. Twee fietsers die op hun gemak het jaagpad volgen en wat later aan de waterkant hun boterhammen eten. Zoiets duurt vanzelfsprekend nooit zo heel erg lang en enige tijd later rijden we over de A361 naar Glastonbury, het eerste christelijke heiligdom op de Britse eilanden. Hoewel het een A-weg is, valt de drukte mee. We fietsen nu door de Somerset Levels, een vlak en waterrijk weidenmoerasgebied. Door die weiden en de vele wilgen doet het landschap Hollands aan. We passeren enkele mandenmakerijen.

In Burrowbridge staat het stoplicht voor de smalle brug op rood. Als Nel terugschakelt, loopt haar ketting eraf. Aan de overkant van de straat is een pub met op het uithangbord een portret van koning Arthur. Schuin daarachter ligt de mysterieuze Burrow Mump, een natuurlijke heuvel met op de top de ruïne van de nooit voltooid St. Michael's Church .

Aan de andere kant van de brug staan honderden motorrijders te wachten voor het stoplicht, dat er slechts enkele tientallen per keer doorlaat. We vragen ons eerst af waar ze allemaal vandaan komen, maar beseffen dan dat we op weg zijn naar Glastonbury, een stad die een magische aantrekkingskracht op het alternatieve deel van de Britse bevolking schijnt te hebben.

In Glastonbury zijn geschiedenis en legendes erg nauw met elkaar verweven. In de ijzertijd moet een zeearm gereikt hebben tot aan de voet van de Glastonbury Tor, een eenzame, 160 meter hoge heuvel met op de top de ruïne van een middeleeuwse kerk. Die zeearm slibde langzaam dicht en werd moerasland. Lag daar wellicht het eiland Avalon, het mystieke bolwerk van het oude Keltische geloof, waar Arthur, gedesillusioneerd en dodelijk verwond door zijn stiefzoon Mordred, heenging om te sterven en de fee Morgan zijn wonden verzorgde?

Waar is het eiland gebleven? Verdween het in nevelen en dreef het weg toen het nieuwe geloof, het christendom, in Enge-

land de overhand kreeg?

Zeker is wel dat er rond het begin van onze jaartelling een nederzetting was, bestaande uit zo'n negentig paalwoningen. Zeker is ook dat hier een van de oudste kerken van Engeland gestaan heeft. Een aan Maria gewijde kerk, die koning Arthur volgens de overlevering van alle kerken in zijn rijk het naast aan het hart lag. Die kerk en het daarbij behorende klooster kregen in 704 een aantal privileges waardoor hun macht nog verder toenam.

Een legende vertelt dat de kerk gesticht werd door Jozef van Arimathea, die hier met elf volgelingen in 63 na Christus aan land was gegaan. Toen de mannen stopten om te bidden, zou Jozef zijn staf in de grond gestoken hebben. De staf schoot wortel en groeide uit tot de beroemde meidoorn van Glastonbury die zowel in mei als met Kerstmis bloeit. Een wonder, maar een beetje magertjes om pelgrims naar Glastonbury te lokken. Het was dan ook wel zo prettig dat volgens diezelfde legende Jozef niet met lege handen naar Groot-Britannië was afgereisd. Hij had de kelk waaruit Jezus tijdens het Laatste Avondmaal gedronken had en waarin hij diens bloed had opgevangen, bij zich. En die kelk moet hij in de omgeving van Glastonbury begraven hebben. Onvoorstelbaar dat Arthur en zijn ridders van de Ronde Tafel zich wezenloos zochten naar die Heilige Graal, terwijl die volgens de legende zo ongeveer in hun achtertuin lag.

In 1101 werd begonnen met de bouw van een nieuwe Glastonbury Abbey rondom het oude heiligdom. Het moest de mooiste en grootste kerk van Engeland worden waarin alle bedevaartgangers een plaatsje zouden kunnen vinden. In 1120 was de kerk gereed, maar in 1184 brandde het hele complex tot de grond toe af. Direct werd begonnen met de wederopbouw, maar de bodem van de geldkist kwam weldra in zicht en men moest wanhopig op zoek naar een manier om de pelgrims (en hun geld) opnieuw naar Glastonbury Abbey te lokken. Wat een ongelooflijk geluk viel hen ten deel toen enkele vrome broeders in 1191 bij graafwerkzaamheden op de graven van een ruim twee meter lange man en een vrouw met blond haar stuitten. Bovendien vonden ze

een loden kruis met de tekst:

'HIC IACET SEPULTUS INCLITUS REX ARTURIUS IN
INSULA AVALONIA' (Hier ligt het lichaam van de beroemde
de koning Arthur in het eiland van Avalon).

Dat het hier om een vervalsing ging, die in het graf werd gelegd
toen men de kist ontdekte, was niet belangrijk. Belangrijk was
dat de pelgrims terugkeerden.

De nieuwe abdij kwam in 1303 gereed en bloeide als nooit
tevorens tot het complex op last van koning Hendrik VIII werd
opgeheven en vervolgens plundersers er huis hielden.

Het is warm als we rondlopen over het reusachtige grasveld met
de statige bomen. We staan stil bij de graven van koning Arthur
en koningin Guinevere en aanschouwen de enkele ruïnes die nog
resten van het enorme complex. De restanten van de Lady's
Chapel met een hoektoren, mooi bewerkte muren en indrukwekkende
zuilen. Abbot's Kitchen, het enige gebouw dat nog intact
is, herbergt nu een klein museum.

Stille getuigen van lang vervlogen tijden, die straks gebukt
gaan onder het elektronische geweld van het Glastonbury Festival.
Een popfestival dat vanavond achter op het terrein zal losbarsten.
Aan de noordkant zou de meidoorn van Glastonbury moeten groeien,
maar we hebben geen zin om daar onder de brandende zon naar te
gaan zoeken.

De aantrekkingskracht van Glastonbury op oude hippies, gothics,
spiritualisten en andersoortige alternatievelingen is gigantisch.
De New Agers aller landen hebben zich hier verenigd. De High Street
is hun Mekka. Een bonte verzameling van restaurantjes en winkeltjes
waar ze spirituele snuisterijen en andere alternatieve zaken aan de
man proberen te brengen. De zoete geur van wierook hangt tussen de
huizen. Het wemelt van de straatmuzikanten. Als we ze stuk voor
stuk een aalmoes schenken, zijn we vanavond zelf aan de bedelstaf
en hebben we geen geld meer voor de herberg. De meesten maken zich
er trou-

wens wel erg gemakkelijk vanaf. Drie akkoorden op een gitaar, vier noten op een blokfluit, verder komen ze niet. De petten, doosjes en muziekkoffers waarin de goede gaven gedeponeerd dienen te worden, blijven dan ook angstvallig leeg.

Na de High Street bekeken en opgesnoven te hebben, lopen we door de minder alternatieve Northload Street naar de noordkant van het plaatsje en gaan op weg naar Wells.

Het moet een schilderachtig, middeleeuws marktplaatsje zijn dat zich koestert tegen de zuidelijke heuvels van de Mendip Hills. Sedert 909 zetelt er een bisschop. Tienduizend inwoners groot en daarmee de kleinste stad van Groot-Brittannië met een heuse kathedraal. En niet zo maar een kathedraal. De foto in *De Groene Gids Groot-Brittannië* toont een majestueus bouwwerk in Earl English stijl. Aan de bouw werd in 1175 begonnen en pas in 1508 was hij gereed.

Opnieuw rijden we over smalle binnenwegen door een vlak en vochtig weidegebied met talloze sloten en watergangen. Alleen kort voor Wells moet er een heuvel genomen worden. We fietsen dan over de B3139. Bij alle B&B's langs de weg hangen bordjes '*No Vacancies*'. Dat belooft weinig goeds.

Het is druk in Wells. Uitpuilende straten vol vakantiegangers. Moeizaam banen we ons een weg door de mensenmassa's. Tegen vijf uur stappen we het toeristenbureau binnen. Het is er druk. Meer mensen zoeken een slaapplek. Uit wat ik uit de gesprekken opvang, lijkt dat de nodige problemen op te leveren. Eenmaal aan de beurt wordt dat angstige vermoeden bewaarheid. Het Glastonbury Festival en een concert in de Mendip Hills hebben 20.000 mensen extra naar deze contreien gelokt. In een straal van 25 kilometer is geen bed meer vrij. Alleen dertig kilometer verderop, in een groot motel aan de M5 in de buurt Loxton, zijn nog kamers beschikbaar. Daar zijn we mooi klaar mee. Mijn humeur daalt tot ver onder het vriespunt. In plaats van hier te overnachten moeten we op weg naar zo'n Van der Valk-geval.

Nog eens dertig kilometer fietsen. Een geluk bij een ongeluk is dat we niet ver van de route afdwalen. Loxton ligt ten noord-

westen van Wells, achter Cheddar waar we morgen de beroemde kloof willen bekijken.

Kennelijk valt mijn stemming van mijn gezicht af te lezen, want Nel neemt blijmoedig het initiatief.

'Maak je niet druk. We bekijken eerst de kathedraal, daarna gaan we een hapje eten en dan fietsen we naar dat hotel. De kamer is besproken, dus we hoeven ons niet te haasten.'

Het klinkt allemaal heel redelijk en dat is het ook, maar de zon die hier zo uitbundig schijnt, wil voorlopig niet doordringen tot in mijn hersenpan. De donkere wolken daar laten zich moeilijk verdrijven.

Door een poort op de hoek van het marktplein komen we op het terrein van de kathedraal. De drukte van de stad gaat over in de serene rust van de Green, het kortgeschoren gazon rondom de kathedraal, waarop her en der wat mensen lopen, zitten of liggen. De majestueuze westgevel van de kathedraal met de twee machtige hoektorens baadt in het goudgele licht van de laagstaande zon. Die gevel is tweemaal zo lang als hoog en telt een kleine driehonderd beelden. Boven de middelste gevel bevindt zich een fries met Christus en zijn discipelen.

Eigenlijk zouden we het hele terrein rond moeten lopen, de kathedraal moeten binnengaan, op het gazon moeten zitten, maar de wetenschap dat we nog zo'n twee uur fietsen voor de boeg hebben voor we bij het hotel zijn, maakt me daarvoor te onrustig.

We keren terug naar het marktplein en vinden een brasserie waar we *Ploughman's*, een soort sandwiches, eten. Onder het eten besluiten we de A371 te volgen. De doorgaande weg naar Cheddar in plaats van de kleinere wegen door de Mendip Hills en de Cheddar Gorge, de spectaculaire kloof. Morgen zullen we terug fietsen naar Cheddar om de gorge te bekijken.

De A371 naar Cheddar ligt er op dit vroege avonduur stil en verlaten bij. De weg loopt langs de voet van de Mendip Hills zodat het klimwerk meevalt. Ik voer het tempo op. Nel volgt zonder klagen. We bereiken Cheddar. Grote borden langs de kant en pijlen op het wegdek geven de richting naar de kloof

aan. We fietsen eraan voorbij. In het dorp zelf is het stil. De toeristen zijn vertrokken. De zon zakt lager en lager. Een zacht, warm licht hangt over het landschap. Ik neem het waar zonder ervan te genieten. Ik ben te gefixeerd op het bereiken van dat hotel. Nel heeft daar geen last van en geniet van de omgeving. Ze neemt de dingen zoals ze komen en maakt zich absoluut niet druk. Waarom kan ik dat niet?

De laatste kilometers gaan over een smalle weg omhoog. In de verte zien we in de avondschemering lange lichtstrepen op de drukke M5. Het geluid van het voortrazende verkeer is juist hoorbaar. Een laatste draai naar rechts en we zien het hotel. Het was minder ver dan ons op het toeristenbureau werd verteld: 22 kilometer in plaats van dertig.

Tegelijk met ons arriveert een stoet bruiloftsgasten. Een groter contrast is nauwelijks denkbaar. Glanzende limousines tegenover bemodderde, afgeladen fietsen. Keurig gecoeffeerde hoofden, satijnen jurken, dure kostuums en glimmend gepoetste schoenen tegenover bezwete koppen met verwarde haren, doorweekte fietsshirts, koersbroeken, gebruinde blote benen en Teva-sandalen. Niemand haalt echter zijn of haar neus voor ons op. Uit hun ogen spreekt eerder bewondering.

Ergens aan de achterzijde van het complex bevindt zich onze kamer halverwege een eindeloze, muf ruikende gang. In de kamer hangt een zurige lucht. Een grote natte plek op het tapijt. Iemand heeft hier nog maar kort geleden zijn maaginhoud gedeponneerd. Het kan ons weinig schelen. De bedden zijn schoon en over de vochtige plek springen we wel heen.